

Sygn. akt. I C 37/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Łąncucie I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Grażyna Worek

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Bester - Babka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015r. w Łąncucie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. I.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. oraz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powódki E. I. kwotę 13000 zł (trzynaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 roku tytułem zadośćuczynienia,

II. zasądza od pozwanych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. oraz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powódki E. I. kwotę 500 zł (pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 roku oraz kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2014 roku – tytułem odszkodowania,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

IV. zasądza od pozwanych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. oraz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powódki E. I. kwotę 673 zł (sześćset siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu części kosztów postępowania,

V. w pozostałym zakresie koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt. akt I C 37/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 19 maja 2015 r

Powódka E. I. wniosła do tutejszego sądu pozew przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) „ w Ł. oraz Towarzystwa (...) „ SA z siedzibą w W., w którym domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 20.06.2013 r liczonymi w stosunku do pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) „ w Ł. zaś od dnia 14.06.2014 r liczonymi w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...) „ SA z siedzibą w W., oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 150 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami leczenia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.06.2014 r i zasądzenia kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swego roszczenia powódka podniosła, że w dniu 28.01.2013 r idąc chodnikiem biegnącym wzdłuż ulicy (...) w Ł., przy której posadowione są bloki mieszkaniowe pośliznęła się na śliskiej i nieodśnieżonej nawierzchni chodnika i upadła.

W wyniku upadku doznała złamania nasady przedramienia prawego , którą nastawiono operacyjnie. Następnie powódka kontynuowała leczenie w poradni chirurgicznej i przeszła rehabilitację.

W związku z doznanym bólem, oraz ograniczeniami związanymi z podjętym leczeniem powódka domaga się od pozwanych zadośćuczynienia wskazanego w pozwie, oraz zwrotu poniesionych kosztów leczenia.

Legitymacje bierną stron pozwanych powódka uzasadniła w stosunku do (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) „ w Ł. faktem niedopełnienia przez tą stronę obowiązku wynikającego z ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zaś w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...) „ SA z siedzibą w W. faktem iż pozwane Towarzystwo na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiada za szkody powstałe z winy właściciela chodnika na podstawie ustawy o drogach publicznych.

W trakcie postępowania pismem z dnia 3.10.2014 r powódka rozszerzyła roszczenie pozwu o kwotę 1440 zł z ustawowymi odsetkami od daty rozszerzenia powództwa z tytułu sprawowanej nad powódką w trakcie rekonwalescencji opieki przez osoby trzecie.

Strony pozwane wniosły o oddalenie w całości roszczeń tak zgłoszonych w pozwie, jak i w piśmie rozszerzającym powództwo.

Pozwana (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) „ w Ł. podniosła, iż z brzmienia art. 5 ust 1 punkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika, że właściciel nieruchomości położonej bezpośrednio przy granicy chodnika ma obowiązek oczyszczania go z zalegającego błota śniegu i lodu. Tymczasem nieruchomość należąca do pozwanej nie graniczy bezpośrednio z chodnikiem na którym doszło do zdarzenia, albowiem od chodnika oddziela ją ok. 4,5 metrowy pas zieleni pozostający w zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych, na którym to Zarządzie w związku z treścią art. 20 punkt 4 ustawy o drogach publicznych ciąży obowiązek utrzymania dróg i chodników w należytym stanie. Pozwana ta podniosła iż z akt szkody wynika, że w miejscu zdarzenia chodnik miał zagłębienie, które bezpośrednio przyczyniło się do upadku powódki, Stąd też to Zarząd Dróg Powiatowych winien ponosić odpowiedzialność w stosunku do powódki za skutki jej urazów powstałych w wyniku upadku na chodniku.

Pozwane Towarzystwa (...) „ SA z siedzibą w W. także wniosło o oddalenie zgłoszonych roszczeń w całości na uzasadnienie swego stanowiska podnosząc, iż pozwane Towarzystwo nie odnotowało w swoim archiwum zgłoszenia szkody w związku ze zdarzeniem opisywanym w pozwie , a nadto z ostrożności procesowej podniosło iż żądana kwota zadośćuczynienia jest wygórowana i nie znajduje uzasadnienia w opisywanym stanie powódki po doznanym urazie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

Powódka E. I., zamieszkująca na osiedlu mieszkaniowym zlokalizowanym przy ulicy (...) w Ł. udała się w godzinach rannych dnia 28.01.2013 roku do sklepu na zakupy. Idąc chodnikiem biegnącym wzdłuż ulicy (...) znajdując się w sąsiedztwie bloku nr 1 B w pewnym momencie pośliznęła się i wywróciła się upadając na twarz. Chodnik w tym miejscu był oblodzony, pokryty nadto śniegiem, nie był odśnieżony, jak również nie był niczym posypany. W miejscu upadku powódki istniało zagłębienie w chodniku powstałe wskutek zapadnięcia się ułożonej tam kostki w kształcie kwadratu o wymiarach 0.8 m do 1 m .

Powódka w wyniku upadku na chwilę straciła przytomność, z nosa zaczęła jej lać się krew.

Idące wówczas tą drogą panie podniosły powódkę i zaproponowały wezwanie pogotowia, powódka jednak poprosiła jedynie o podprowadzenie jej pod drzwi mieszkania, gdzie już skontaktowała się z synem, który zawiózł ja na izbę przyjęć Poradni Chirurgicznej w Ł.. Po zbadaniu powódki w Poradni skierowaną ja na Oddział Ortopedii (...)

Szpitala, gdzie wykonano powódce nastawienie złamania nasady kości promieniowej prawej ręki i ustabilizowano złamanie drutami K.. Następnie zastosowano unieruchomienie gipsowe. W szpitalu powódka przebywała przez dwa dni. Unieruchomienie gipsowe stosowano przez 6 tygodni, a następnie w maju usunięto druty K.. Po usunięciu drutów powódka przez 10 dni brała zabiegi rehabilitacyjne, a następnie zalecono jej przeprowadzanie ćwiczeń ręki w domu.

W trakcie niniejszego postępowania powódka pobierała dalszą rehabilitację.

Powódka początkowo odczuwała bardzo silny ból ręki, który biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii określił na 8-7 stopni w 10-cio stopniowej skali (...) przez 2 tygodnie od urazu, a następnie na 4-3 stopnie przez kolejne 4 tygodnie. Początkowo ból był na tyle silny, że powódka brała środki przeciwbólowe. Przestała je zupełnie brać po wyciągnięciu drutów K.. Obecnie powódka uskarża się na dolegliwości bólowe nadgarstka występujące podczas zmiany pogody. Podaje natomiast stałe ograniczenie ruchomości nadgarstka, którą biegły ocenił na 10 stopni przy zgięciu i 10 stopni przy wyproście. Powódka podaje że przed urazem jej prawa ręka była całkiem sprawna, obecnie zaś ma problemy z utrzymywaniem przedmiotów w tej ręce, nie może w niej nosić ciężkich rzeczy. Biegły podał iż w związku z tym doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, który biegły oszacował na 9 %.

Po zdjęciu gipsu powódka za kwotę 150 zł zakupiła M. S., który pomagał utrzymywać rękę w stałej pozycji.

Powódka liczy 70 lat, mieszka sama. Po urazie zwłaszcza, że uraz dotyczył prawej ręki, w codziennych czynnościach związanych z zakupami, sprzątaniem, gotowaniem, ubieraniem, myciem pomagał powódce syn, synowa i wnuk.

Biegły w wydanej opinii podał iż po urazie powódka wymagała pomocy osób trzecich w zaspokajaniu potrzeb życiowych w związku z wyłączeniem funkcji prawej ręki przez łącznie ok. 3 godziny dziennie przez okres 2-ch miesięcy. Obecnie powódka wymaga także pomocy osób trzecich przy dźwiganiu cięższych rzeczy.

Chodnik, na którym upadła powódka jest częścią dz nr 979/1 w Ł., której właścicielem jest Skarb Państwa, przy czym działka ta jako droga pozostaje w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych w Ł. Zarząd Dróg Powiatowych w Ł. zawarł z Towarzystwem (...) „ SA z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej z tytułu zarządzania drogami. Umowa została zawarta na okres od 28.07.2012 r do 27.07.2013 r i w związku z zawartą umową wystawiono polisę nr (...).

Chodnik na którym doszło do upadku powódki oddzielony jest ok.4,5 metrowym pasem zieleni od granicy z działką nr (...) w Ł., na której posadowiony jest blok mieszkalny, a której właścicielem w 9000/10000 częściach jest (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) „ w Ł.. W pozostałych (...) częściach współwłaścicielami działki są właściciele kilku lokali mieszkalnych znajdujących się w bloku położonym na przedmiotowej działce w związku z ustanowieniem odrębnej własności lokali.

(dowody : zeznania świadka M. B. k.89, zeznania Świadka G. C. k.89, zeznania świadka A. I. k.89-90, zeznania powódki k. 88, 210, zeznania pozwanego .210 oględziny miejsca zdarzenia k. 106, opinia biegłego A. P. k. 120-123, kopie map k. 170-177, kopie wypisów z rejestru gruntów k. 178-180, kopie zdjęć miejsca zdarzenia.182-183, kopia polisy nr (...) k.184, kopia dokumentacji medycznej z leczenia powódki k. 185-194, oraz 196-199, kopia faktury nr (...) k.195, odpis KW (...) k. 209-210)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodu z dokumentów (którym jako nie nasuwającym zastrzeżeń co do ich autentyczności i rzetelności Sąd dał wiarę), zeznań świadków, oraz stron, które jako logiczne i spójne na wiarę zasługiwały. Sąd nadto dał wiarę wydanej w sprawie opinii biegłego chirurga-ortopedy, jako opinii jasnej, zrozumiałej, sporządzonej zgodnie z zasadami specjalistycznej wiedzy jaką biegły w swej dziedzinie posiada.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało oparte na treści art. 444 §1 kc oraz art. 445§1 kc.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. W grupie tych wydatków tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń. Stąd też za uzasadnione sąd uznał roszczenie powódki związane ze zwrotem kosztów nabytego po zdjęciu gipsu stabilizera za kwotę 150 zł pomagającego bezpośrednio po zdjęciu gipsu utrzymywać rękę w stałym położeniu i ułatwiać jej dalsze gojenie się. Na nabycie stabilizera powódka przedstawiła stosowną fakturę.

Wskazany przepis art. 444 § 1 k.c. stał się także podstawą do zasądzenia wobec powódki żądanych przez nią w piśmie rozszerzającym powództwo kosztów opieki osób trzecich w okresie rekonwalescencji.

Dokonując analizy okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd uznał rozszerzone żądanie pozwu za uzasadnione. Na podstawie zeznań przesłuchanych świadków, oraz samej powódki, jak również opinii biegłego sąd uznał za zasadne roszczenie powódki dotyczące zwrotu kosztów opieki osób trzecich po doznanym urazie w wymiarze określonym w opinii biegłego.

Z opinii wydawanych w innych tego typu sprawach sąd z urzędu posiada wiedzę, iż średni koszt godzinnej opieki w zakresie czynności pielęgnacyjno- opiekuńczych kształtuje się na poziomie 10 zł, a ustalany jest na podstawie średniej kwot ustalonych przez rady miast i gmin na terenie województwa (...) za czynności opiekuńcze niespecjalistyczne realizowane przez opiekunki w ramach gminnej pomocy społecznej. Stąd też żądana przez powódkę kwota 8 zł za godzinną opiekę mieści się w ramach średnich kwot przyjmowanych w tym zakresie w tego typu sprawach.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd uznał za zasadne wyliczenie tegoż roszczenia dokonane w piśmie rozszerzającym powództwo i orzekł jak w punkcie II-gim wyroku w zakresie kwoty 1440 zł.

Zaznaczenia wymaga, iż w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że jeżeli poszkodowany wymaga opieki, wobec uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, a koszty jej są możliwe do ustalenia, pozwany jest zobowiązany do pokrywania szkody z tego tytułu nawet wówczas, gdy świadczenia te są wykonywane przez osoby najbliższe. Opieka świadczona przez te osoby ma bowiem także realny wymiar ekonomiczny i jest następstwem zdarzenia, za które odpowiada pozwany.

Roszczenie poszkodowanego z tego tytułu, że potrzebuje on opieki drugiej osoby, jest uzasadnione bez względu na to, czy opiekę sprawuje płatna pielęgniarka, czy też osoba bliska poszkodowanemu, oraz bez względu na to, czy osoba ta może, czy też nie może zająć się pracą zarobkową i czy taką pracą się zajmuje (vide orzeczenie SN z dnia 26 czerwca 1959 r., I CR 933/58).

Pod rządem kodeksu cywilnego jest nadal aktualna wyrażona w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnia art. 161 § 2 k.z., że prawo poszkodowanego z wypadku przy pracy do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej, nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki. Okoliczność zaś, że opiekę nad niedołęznym poszkodowanym sprawowali jego domownicy, nie pozbawia go prawa żądania zwiększonej z tego tytułu renty uzupełniającej opartej na przepisie art. 161 § k.z. - podobnie jak nie powoduje utraty prawa do renty uzupełniającej za okres ubiegły fakt, że poszkodowany pozostawał w tym czasie na utrzymaniu rodziny (art. 444 § 2 k.c.) – teza wyroku SN z dnia 4.03.1969r., sygn. akt I PR 28/69, OSNC 1969/12/229.

W związku z powyższym oddalenie w tej części żądania powódki tylko na tej podstawie, że jej rodzina nie ponosiła efektywnych wydatków z tego tytułu, byłoby wadliwe i naruszałoby art. 444 § 1 kc.

Natomiast z mocy art. 445§1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Określenie "sumy odpowiedniej" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych,

konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu.

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość .

(wyrok SA w Łodzi z dnia 11.06.2014r., I ACa 1593/13, LEX nr 1480479).

Wysokość zadośćuczynienia nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, a więc musi być utrzymana w rozsądnych granicach.

Mając na uwadze powyższe w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd zmiarkował roszczenie powódki o zadośćuczynienie na kwotę 13.000 zł . Uwzględniając opisane wyżej takie czynniki jak rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć związanych z urazem, czasokres trwania i natężenie dolegliwości bólowych, czas leczenia i rehabilitacji, czasokres ograniczenia powódki w samodzielnym funkcjonowaniu, trwałe następstwa doznanego urazu,

Zdaniem Sądu dopiero kwota 13.000 złotych będzie odpowiednia dla wyrównania szkody niematerialnej w dobrach osobistych powódki, związanej z następstwami zdarzenia objętego odpowiedzialnością ubezpieczeniową pozwanego. W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 kc od daty wniesienia pozwu ,albowiem powódka nie wykazała w jakiej dacie wezwała pozwanych do zapłaty dochodzonej niniejszym pozwem kwoty przed wniesieniem niniejszego powództwa, wykazując jedynie fakt wcześniejszego wzywania pozwanych stron do zapłaty dochodzonego roszczenia.

Co do kwestii legitymacji biernej pozwanych wskazanych w pozwie sąd uznał je za istniejące . Pozwana (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) „ w Ł. była zobowiązana zgodnie z art. 5 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 13. (...) o utrzymaniu czystości i porządku w gminach do utrzymywania chodnika na którym doszło do wypadku w należyтым porządku i do oczyszczania go w zimie z zalegającego śniegu i lodu.

Sąd nie podzielił argumentacji tej strony pozwanej iż nie można przyjąć, że nieruchomości będąca własnością strony pozwanej leży bezpośrednio przy granicy przedmiotowego chodnika, gdyż od niego oddziela go ok. 4.5 metrowy pas zieleni , leżący jeszcze na działce pozostającej w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych.

W tym zakresie sąd podzielił stanowisko prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w podobnej sprawie o sygn. I ACa 1542/06 .

W uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazany Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu sądu niższej instancji wyrażającego się w tym, że istnienie pasa zieleni pomiędzy chodnikiem a granicą nieruchomości, niezależnie od jego szerokości wyłącza obowiązek właściciela tej nieruchomości wynikający z art. 5 ust 1 pkt 4 cytowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach . Sąd Apelacyjny stwierdza : „W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższy wniosek sądu pierwszej instancji jest błędny, jako nielogiczny i niezyciowy, gdyż prowadziłby do tego, iż jakiegokolwiek odsunięcie chodnika od granicy nieruchomości zwalniałoby jej właściciela od obowiązku utrzymania na nim porządku i czystości. Byłoby to sprzeczne z funkcją tego przepisu, który miał na celu zapewnienie sprawnego i skutecznego dbania o utrzymanie porządku i czystości na chodnikach. „

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd w niniejszej sprawie uznał iż niewielkiej ponad 4 m szerokości trawnik oddzielający nieruchomość (...) Spółdzielni (...) „ w Ł. od chodnika nie wyłącza obowiązku Spółdzielni jako głównego właściciela

tej nieruchomości do oczyszczania chodnika zgodnie z art. 5 ust 1 pkt 4 cytowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Natomiast na Zarządcy (...) Powiatowych art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r o drogach publicznych nakłada obowiązek polegający na utrzymywaniu prawidłowego stanu dróg i chodników, stanowiąc iż do zarządcy drogi należy w szczególności: utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikało, że w miejscu upadku powódki było wgłębienie w chodniku powstałe wskutek zapadnięcia się kostki brukowej, które sprzyjało gromadzeniu się lodu i śniegu i stanowiło nierówność także sprzyjającą podobnym wypadkom jakiemu uległa powódka. Z tego więc powodu iż w miejscu wypadku chodnik nie był utrzymany w należyty stanie sąd przyjął także odpowiedzialność za skutki wypadku w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...) „ SA będącego ubezpieczycielem Zarządu Dróg Powiatowych na podstawie art. 822§1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Nie sposób natomiast w niniejszym postępowaniu ustalić stopnia wpływu obu nieprawidłowości w stanie chodnika na powstały wypadek, należy jednak przyjąć niedopełnienie obowiązków w zakresie utrzymywania nawierzchni chodnika w prawidłowym stanie zarówno wobec (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) „ w Ł. jak i Zarządu Dróg Powiatowych, co w konsekwencji zrodziło solidarne zasądzenie od wskazanych w pozwie stron pozwanych kwot dochodzonych przez powódkę w niniejszym postępowaniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Wobec uwzględnienia roszczeń powódki w 69% w takim też stosunku sąd rozdzielił poniesione w sprawie koszty związane z uiszczeniem wpisu i wydatkami na opinie biegłych (koszty te powódka poniosła w kwocie 975,40 zł i 69% z tej kwoty zostało zasądzone od stron pozwanych na rzecz powódki w punkcie IV wyroku) . Koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami zostały zaś zniesione.